

Колко много французи! Боже мой, колко французи!

Внезапно тѣ престанаха да стрелятъ.

— Capitaine! — Чу се гласъ на френски, силенъ прегракналъ.

— Е! Capitaine! Прекратете... Излишно е... Предайте се! Залпове бѣше отговорътъ. Картечници. Бомби. Една следъ друга. Бомби.

Трясъ! Тря-а-съ!

Пакъ стрелба.

Французитѣ изглежда свиха двата си фронта.

Мѣркаха се каскитѣ имъ въ лѣво и дѣсно въ полето И бѣха смѣли до нахалность. Пригърбени, прибѣгваха все по-близо и по-близо. Режеха теленитѣ мрежи... Умираха...

— Capitaine! — Чухъ, като че ли съвсемъ близо до менъ, силния прегракналъ гласъ. — Излишно давате толкова жертви . . . Предайте се . . . Преди да измрете всички, предайте се . . .

Изведнѣжъ всичко замлъкна. Ни пушка.

Страшно тихо.

Въ ушитѣ нѣщо пукаше и пищѣше.

— Французи! — изписка следъ малко нѣкой.

Ашеровъ.

Изправилъ се бѣше отпредъ разорения окопъ, надъ срутенъ блиндажъ, съ вдигната ржка, безъ шапка. Изпожсана. Черенъ

— Французи! . . . Ний измрѣхме, — завика той на чистъ френски езикъ. — Та ние бѣхме само осемдесетъ души! . . . Колко сме още не зная... А азъ... азъ съмъ евреинъ... Азъ незнамъ кой е моя Богъ... — Гласътъ му стана плътенъ, мощенъ. — Но азъ имамъ едно отечество... и то е България! Нѣма да се предамъ! Cochon! Бълга...

Трак-ра-рак! — изтрака картечницата.

Ашеровъ бавно сви коленѣ и както бѣше съ вдигната ржка, падна възнакъ.

Далечъ задъ гърба ми изтрополѣ.

Засвистѣ нѣщо въ въздуха.

Нашата артилерия.

Хала нѣкаква, гжстъ димъ и прахъ се стовари съ гръмъ точно връзъ Ашеровъ.

Започна преграденъ огънь.

Заврѣ билото.

И който е виждалъ вулканъ да изригва, който е виждалъ земя какъ кипи, той би разбралъ, би си представилъ онъ пъкленъ часъ, който сравни равно съ полето цѣлъ единъ огроменъ хълмъ.

Господи, ти видѣ!

Французитѣ остжпиха.